

„Să vă iubiți unul pe altul! Precum Eu v-am iubit pe voi, așa și voi să vă iubiți unul pe altul!” (Ioan 13,34)

Publicație săptămânală pentru întărire sufletească

web: poienita.iasi.mmb.ro | mail: parohia.poenita@yahoo.ro

www.facebook.com/parohiapoienita

Sfintii zilei

In Axiopolis (lângă Cernavoda de azi), un centru important din Scitia Mică a staționat o legiune militară romană, care, în timpul persecuțiilor împotriva creștinilor ale împăratului Dioclețian și continuate apoi de Liciniu, a făcut multe victime în rândul creștinilor de aici, ale căror nume sunt consemnate în acte martirice. Din cei care au pățit aici, Chiril, Chindeu și Tasie, ale căror nume sunt pomenite într-o inscripție descoperită în anul 1947, sunt cei mai cunoscuți. **Sfântul Chiril** era cinstit în Axiopolis, având cinci zile de sărbătoare. Era fie un martir local, fie că numai suferise aici pentru Hristos, probabil într-o zi de 26 aprilie. La fel stau lucrurile și în cazul lui **Chindeu**, un sfânt local, probabil un daco-roman. În privința lui **Tasie**, unii istorici socotesc că este una și aceeași persoană cu ostașul martir Dasius, care a pățit în Durostorum, în ziua de 20 noiembrie 304, și ar fi suferit martiriul la Axiopolis, iar mai târziu moaștele i-au fost așezate, pentru o vreme, în Durostorum. Moaștele lui au fost mutate în anul 579 la Ancona (Italia), unde se păstrează și astăzi, în Biserica "Sfântul Cyriacus".

Sfântul Vasilevs a fost mitropolit în Amasia în secolul al IV-lea. Împărăteasa Constantina avea în slujba ei o fecioară frumoasă creștină, **Glafira**, din Italia, pe care, văzând-o împăratul Liciniu, s-a aprins de poftă. La sfatul împărătesei, Glafira a răspândit zvonul că și-a ieșit din minți și de aceea a trebuit să fie eliberată din slujba împărătesei. Apoi a fost încredințată unor creștini din Armenia. Pe drum au făcut un popas în cetatea Amasia Pontului, unde au hotărât să rămână o vreme la creștinul Quintus. Aflând că se zidește o biserică în cetate, Glafira a dat mult aur episcopului Vasile și a scris împărătesei să trimită daruri. Oamenii împăratului au aflat și i-au spus lui Liciniu care, plin de mânie, a scris conducătorului Amasiei să-i trimită pe episcopul Vasile și pe Glafira la dânsul, în Nicomidia. Între timp însă, Glafira a răposat. Dregătorul l-a prins pe Vasile, l-a pus în lanțuri și l-a trimis la împărat. Sfântul Vasile a fost ucis la 26 aprilie 322, iar trupul lui a fost aruncat în mare, de unde a fost scos de creștini și înmormântat cu mare cinste.

Femeile Mironosițe s-au dus la mormântul Domnului cu mir material și mir duhovnicesc

La Sfintele Paști am sărbătorit Învierea Domnului nostru Iisus Hristos, și-am sărbătorit Învierea Domnului nostru Iisus Hristos în întreaga Săptămână Luminată prăznuind omorârea morții, sfărâmarea iadului și începătura altei vieți veșnice. În Duminica următoare, în legătură cu Învierea Domnului nostru Iisus Hristos, am făcut amintire de încredințarea despre Învierea Domnului a Sfântului Apostol Toma, și la aceasta ne-am gândit în toată săptămâna următoare. În Duminica aceasta facem pomenire despre Iosif din Arimateea și Nicodim, care împreună au înmormântat pe Domnul nostru Iisus Hristos cu cinste, și mai facem pomenire despre Sfintele Fe-

mei Mironosițe sau purtătoare de mir, cele care i-au arătat cinstire Domnului nostru Iisus Hristos și s-au învrednicit să fie și martore ale Învierii Domnului nostru Iisus Hristos.

Despre Femeile Mironosițe, sau femeile purtătoare de mir, știm că au dorit să arate cinstire Domnului nostru Iisus Hristos, prin aceea că s-au pregătit și au mers cu miresme la mormântul Domnului ca să ungă trupul cel îngropat al Fiului lui Dumnezeu Cel Întrupat. S-au dus la mormânt cu dorința de a vărsa peste trupul Domnului nostru Iisus Hristos mir material și mir duhovnicesc. Mir material prin care să-și arate cinstirea pe care o purtau în inimă față de Fiul lui Dumnezeu. N-au ajuns

să-și îplinească dorința de a-L unge pe Domnul nostru Iisus Hristos cu miresmele alese care le-au pregătit, dar și-au arătat cinstirea față de Mântuitorul nostru Iisus Hristos, cinstire pe care o purtau în inimă!

Sfânta noastră Biserică pomenește pe femeile purtătoare de mir în această Duminică și-n toată săptămâna care urmează și le pomenește la slujba de minează din fiecare Duminică în cuprinsul acelor alcătuirii pe care noi le numim „Troparele Învierii”, în care se spune că femeile au amestecat mirurile cu lacrimi, și s-au învrednicit să cunoască Învierea Mântuitorului nostru.

(Părintele Teofil Părăian)

De ce Etiopia „naște” încă martiri?

Mulți s-au întrebat zile acestea de ce ultimii martiri sunt credincioși etiopieni? Răspunsul – **creștinismul în această țară extrem de săracă nu este unul de Duminică sau de ocazie festivă, ci este viață.** Pe frontonul fiecărei biserici etiopiene scrie mare, în limba gheez: „**Nu lipsi de la Liturgia Euharistică, pentru că ea nu este completă fără tine!**”. (Nicolae Pintilie | Sursa: *doxologia.ro*)

Etiopia. „**Țara lui Dumnezeu și limba gheez, limbă a îngerilor**” – așa spun și cred până astăzi credincioșii etiopieni. Noi, occidentalii, știm câte ceva despre Etiopia din documentare și cărți. Am auzit că acolo a fost descoperită pentru prima dată cafeaua ori că Etiopia este a doua cea mai săracă țară a lumii. Cam atât. Însă, din voia lui Dumnezeu, numele Etiopia a fost purtat zilele acestea pe buzele lumii întregi. Din Etiopia provin ultimii martiri ai credinței creștine! Am întâlnit zilele acestea mulți oameni informați, educați, ancorați în realitatea lumii, care m-au surprins cu afirmația: „**Nu știam că în Etiopia trăiesc creștini!**”!

Din păcate, este nevoie de un eveniment care să impresioneze audiența, pentru a descoperi că fiii lui Dumnezeu nu suntem doar noi, cei ancorați în tradiția Bisericii. A fost nevoie să privim cu înfrigurare un film de aproape jumătate de oră, în care 30 de frați creștini etiopieni își arată credința în fața Crucii Marelui Răstignit. O imagine de Proscomidie, o imagine

a Bisericii care triumfă dincolo de pistol sau cuțit. 30 de creștini, 30 de vieți aduse și închinare lui Dumnezeu. Motivul invocat de cei care au realizat filmarea de la marginea mării a fost neplata jizya – o taxă pe credință plătită de „Oamenii cărții”, adică de cei care nu sunt musulmani, dar sunt menționați în fragmentul din Coran 9, 29. În filmarea de 29 de minute publicată de Al-Furqan, creștinii martirizați sunt numiți „închinători ai Crucii ce aparține Bisericii etiopiene dușmane”.

Dincolo de crimele odioase, mesajul cu care se încheie filmul are în el o fărâșă de adevăr. Exact ca la rubrica manualelor din copilărie, „Știați că?” – știați că în Etiopia, la botezul creștin, fiecărui prunc i se leagă la gât o Cruce pe care nu are voie să o dea jos până în momentul morții, ea fiind apoi moștenită de către cel mai mic copil al familiei?

O țară în cornul Africii, Etiopia este o țară creștină într-o mare islamică. 2000 de ani de tradiție și continuitate, o Biserică cu mai mult de 50 de milioane de credincioși, în mijlocul unei Africi ce se islamizează de la zi la zi!

Mulți s-au întrebat zile acestea de ce ultimii martiri sunt credincioși etiopieni? Răspunsul – creștinismul în această țară extrem de săracă

nu este unul de Duminică sau de ocazie festivă, ci este viață. Pe frontonul fiecărei biserici etiopiene scrie mare, în limba gheez: „**Nu lipsi de la Liturgia Euharistică, pentru că ea nu este completă fără tine!**”. Această conștiință că Liturgia nu este deplină, completă, dacă cineva din comunitate lipsește fără motive obiective, face ca până astăzi slujba să nu încheapă până nu sosește și ultimul copil din sat!

Măthafă Kādase – Cartea Liturghiei, prevede faptul că Liturgia curge până la momentul împărțirii clerului. După acest moment, dumnezeiasca împărțășanie este pusă într-un săculeț de piele de capră și preotul merge și împărțășește pe toți bolnavii din sat, care nu pot fi aduși la biserică. În tot acest timp, cei adunați la Liturghie nu părăsesc biserica. Preotul se întoarce și apoi continuă slujba, urmând împărțășirea tuturor celor prezenți. Din acest motiv, o Liturghie poate ține chiar și zece ore, timp în care nimeni nu pleacă acasă! Este impresionant pentru noi, cei cărora două ore jertfite lui Dumnezeu la dumnezeiasca Liturghie ni se par covârșitor de lungi...

Toată această evlavie și credință sunt într-o țară care suferă. În doar câțiva ani de război cu Eritreea și Sudanul de Sud, Etiopia a pierdut aproximativ 100.000 de oameni. La starea conflictuală s-au adăugat condițiile climatice. În 2014, singura cultură din care Etiopia a desfășurat activități de export a fost cafeaua. În rest, lipsa apei este flagelul care a devastat statul etiopian în ultimii trei ani. Potrivit Agenției de Presă Reuters, din cauza secetei prețurile alimentelor au crescut în sudul Etiopiei cu 180% față de media normală. Green Report

informa, în anul 2013, că o zecime din populația țării are nevoie urgentă de ajutor. Același document prevedea că unul din șase copii sunt subnutriți în Etiopia, iar oamenii din zonele de conflict nu mai au posibilitatea de a cultiva terenurile agricole, multe din ele fiind minate. În acest context economic, bolile fac ravagii. Cu un sistem medical cu grave curențe, poporul etiopian se confruntă cu riscul îmbolnăvirilor de malarie, tuberculoză, febră tifoidă, diaree acută, hepatită B, febră galbenă, meningoencefalită și virusul SIDA/ HIV. Cercetările sociologice au legat această problemă de rata analfabetismului și de consumul de droguri, care ating cote alarmante.

În ultimii ani, în Etiopia, islamul s-a manifestat violent, existând numeroase atacuri îndreptate asupra comunităților creștine. În zonele în care majoritatea este musulmană, precum orașul Harare, creștinii suferă persecuții severe din partea musulmanilor. Numai în anul 2011, într-un singur raid, musulmanii extremiști au ars 70 de biserici și peste 4.000 de creștini au fost nevoiți să-și părăsească casele, bisericile și cimitirele. Astăzi, creștinii din Etiopia se confruntă cu atacuri teroriste și convertiri forțate la islamism. Consiliul Suprem Islamic Etiopian, o instituție religioasă islamică, și-a exprimat îngrijorarea privind infiltrarea în rândul credincioșilor musulmani a unor adepți ai organizației saudite Wahhabi. Aceștia au fost autorii mai multor atentate asupra bisericilor, școlilor și chiar spitalelor din orașele preponderent creștine. Rebelii wahhabi au răpit mai multe creștine etiopiene în anul 2013, trecându-le forțat la religia islamică.

În tot acest context politic și social, Biserica Etiopiană este o instituție care a preluat multe din îndatoririle statului. Biserica deține școli confesionale, biblioteci, centre de înțajutorare a persoanelor aflate în dificultate și instituții sanitare. După anul 1990 și căderea regimului comunist Derg, Biserica Etiopiană a fost recunoscută drept biserică națională. După înlăturarea regimului comunist Biserica avea, în anul 2013, aproximativ 15.000 de școli confesionale, o sută de școli elementare și zece seminarii. Trebuie menționat că, în școlile publice din localitățile locuite preponderent de creștini se predă și disciplina religie, de către un preot.

Un popor sărac material, dar bogat spiritual. O țară în care ziua națională este una din cele 30 de sărbători închinare Maicii Domnului, iar icoana Sfântului Gheorghe nu lipsește din nicio casă creștină etiopiană! La capătul lumii, Etiopia este o insulă de credință și evlavie euharistică. **De ce Biserica Etiopiană naște încă martiri? Pentru că în Etiopia credința este VIAȚĂ!**